

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2015. szeptember 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **I.r. vádlott** és társai ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2015. január 9. napján kihirdetett B.160/2013/64. számú ítéletét **I.r., II.r. és III.r. vádlott** vonatkozásában **megváltoztatja**.

III.r. vádlott vonatkozásában a testi sértés büntette a 2012. évi C. tv. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata szerint minősül.

Ezért és a terhére megállapított helyesen 2 rb hamis vád büntette miatt halmazati büntetésül az elsőfokú bíróság által alkalmazott tartamú szabadságvesztést és közügyektől eltiltást tekinti kiszabottnak azzal, hogy feltételes szabadságra legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r., II.r. és III.r. vádlott** vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy **I.r. és II.r. vádlott** tekintetében mellőzi a rendbeliségre és a kifosztás büntetténél a társtettességre történő utalást, továbbá az életveszélyt okozó testi sértés büntette tekintetében a bűncselekmény helyes megnevezése testi sértés büntette. **I.r. vádlott** személyazonosító igazolványának száma: ..., **II.r. vádlott** személyazonosító igazolványának száma: ..., **III.r. vádlott** személyazonosító igazolványának száma:

A másodfokú eljárás során 30.000 (harmincezer) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből

- **I.r. vádlott** 10.000 (tízezer) Ft-ot,
- **II.r. vádlott** 10.000 (tízezer) Ft-ot,
- **III.r. vádlott** 10.000 (tízezer) Ft-ot
-

köteles megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a 2013. szeptember 3. napjától 2015. január 9. napjáig tartó nyilvános folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott és 2015. január 9. napján kihirdetett B.160/2013/64. számú ítéletével bűnösnek mondta ki **I.r. és II.r. vádlottakat** 1 rb életveszélyt okozó testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) mint társtetteseket, továbbá 1 rb kifosztás büntetében (Btk. 366.§ (1) bekezdés b/ pont) ugyancsak mint társtetteseket, valamint **III.r. vádlottat** 1 rb életveszélyt okozó testi sértés büntetében (1978. évi IV. tv. 170.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat) mint társtettet. Ezért a törvényszék **I.r. vádlottat** halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, **II.r. vádlottat** halmazati büntetésül 3 év 10 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, míg **III.r. vádlott** vonatkozásában a Győri Városi Bíróság Fk.1718/2009/10. számú ítéletével elrendelt próbára bocsátással kapcsolatos rendelkezést hatályon kívül helyezte, és a próbára bocsátást megszüntetve az életveszélyt okozó testi sértés büntette és a terhére még megállapított 2 rb hamis tanúzás büntette (1978. évi IV. tv. 233.§ (1) bekezdés a/ pont) miatt halmazati büntetésül nevezett terheltet 3 év 8 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az elsőfokú ítélet az I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában az általuk őrizetben töltött idő velük szemben kiszabott börtönbüntetésbe történő beszámítása tárgyában, meghatározta a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját, és részint külön-külön, részint együttesen kötelezte a terhelteket az eljárás során felmerült költség viselésére azzal, hogy 86.500 Ft bűnügyi költségrészt az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete négy terhelt büntetőjogi felelőssége tárgyában tartalmazott rendelkezéseket, a határozat azonban a felmentéssel érintett **IV.r. vádlott** tekintetében 2015. január 22. napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítélet ellen **I.r. vádlott** és védője, **II.r. vádlott** és védője, valamint **III.r. vádlott** és védője enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.63/2015/1-I. számú átiratában az előterjesztett védelmi jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélve rámutatott arra, hogy a bizonyítás felvételére a perrendi szabályoknak megfelelően került ugyan sor, a törvényszék azonban III.r. vádlott vonatkozásában megalapozatlan, közelebbről hiányos tényállást állapított meg, amely - a III.r. vádlott próbára bocsátással érintett korábbi ügyének szabályszerű egyesítése, majd az ítéletben a próbára bocsátás megszüntetése és az ezzel kapcsolatos ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezése ellenére - nem tartalmazza a korábbi, próbára bocsátást elrendelő ítélet tényállását. Ezen megalapozatlanság azonban a rendelkezésre álló iratok alapján a korábbi ítéletben foglalt tényállás fellebbezéssel támadott ítélet tényállásába történő beillesztésével megfelelően kiküszöbölhető.

A bizonyítékok széleskörű elemzésével a törvényszék az indokolási kötelezettségének is eleget tett, az ügyészi álláspont szerint a megállapított tényállásból a vádlottak büntetőjogi felelősségére vont következtetés is helytálló, tévedett azonban az első fokon eljáró bíróság a III.r. vádlott esetében alkalmazandó jogszabály kiválasztása során.

Az ügyészi álláspont szerint a próbára bocsátással érintett bűncselekményekről megállapítható, hogy azok mind az elkövetéskor, mind a cselekmény elbírálásakor

ugyanazon törvényi tényállás szerint, ugyanazon büntetési tételkeret között büntetendőek, következésképpen ilyen esetben nem a cselekmény minősítésének, hanem az alkalmazandó jogszabálynak a megváltoztatásáról van szó, a korábban megállapított tényállás és a vádlott bűnösségére vont következtetés nem változik meg. Erre figyelemmel III.r. vádlott esetében is a hatályos Btk. rendelkezéseit kell és lehet alkalmazni.

Az átirat rámutatott arra is, hogy a próbára bocsátással érintett bűncselekmény vonatkozásában az ítélet elírás okán 2 rb. hamis vád büntette helyett 2 rb. hamis tanúzás büntettéről rendelkezett.

A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség egyetértett a törvényszék ítéletében foglaltakkal, az alkalmazott szankció enyhítésére nem látott lehetőséget.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú ítélet Be. 372.§ (1) bekezdése alapján történő megváltoztatását, a megalapozatlanság kiküszöbölését, III.r. vádlott vonatkozásában a hatályos Btk. alkalmazását és az annak megfelelő minősítés alkalmazását, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az I.r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezését változatlanul fenntartotta.

Álláspontja szerint a törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó körülmények értékelésénél több hibát is vétett, téves az a megállapítás, miszerint a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekményeket védenca büntetőeljárások hatálya alatt követte el, ezzel szemben tényszerűen azt kellett volna enyhítő körülményként értékelni, hogy I.r. vádlott a bűncselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű volt.

Ugyanakkor a bűncselekmény elkövetése óta több, mint 3 év eltelt, az elsőfokú bíróság azonban a büntetéskiszabásnál az időmúlásra és annak enyhítő nyomatékára nem volt figyelemmel.

Ítéletében a törvényszék az egyenes szándékkal történt elkövetésre vont következtetést, ezzel szemben védenca szándéka nem életveszélyt okozó sérülésre, hanem testi sértésre terjedt ki, a súlyosabb eredmény tekintetében csak eshetőleges szándéka állapítható meg. Utóbbi a megbánást is magában foglaló, teljes beismerő vallomása mellett komoly enyhítő körülmény. A megállapított ítéleti tényállás jórészt védenca beismerő vallomására volt alapítható, a büntetőeljárás során tanúsított magatartásával tehát a hatóságok eredményes munkáját is elősegítette.

Összességében a súlyosító körülmények száma és nyomatéka is kisebb az enyhítőeknél, a büntetlen előéletű, azóta kifogástalan magatartást tanúsító, külföldön munkahellyel, munkaviszonnyal rendelkező I.r. vádlott személyének társadalomra veszélyessége csekélyebb, vele szemben a kiszabottnál enyhébb büntetés is célt érhet, erre figyelemmel az alkalmazandó szabadságvesztést a törvényi maximumban meghatározott felfüggesztési próbaidő megállapításával indítványozta kiszabni.

A nyilvános ülésen előadott perbeszédében II.r. vádlott védője ugyancsak változatlanul fenntartotta az enyhítés végett bejelentett fellebbezést, kifogásolván, hogy az eljárás során a védenca vonatkozásában felmerült enyhítő körülmények az elsőfokú ítéletben nem, vagy nem megfelelően kerültek értékelésre. Hangsúlyozta, hogy védenca a korábbi, kisebb súlyú vagyon elleni bűncselekményei miatt már megbűnhődött, az alanyi enyhítő körülmények mind a javára szólnak, annak idején a 8. osztályt kisegítő iskolában végezte el, megállapított

személyiségzavara is befolyásolta a cselekmény elkövetését, fiatal felnőtt korúnak minősül, 2 gyermek eltartásáról gondoskodik és decemberben születik meg a harmadik gyermeke. Emellett a beismert cselekményét megbánta, továbbá az időmúlás is komoly nyomatékkal esik latba. Mindezen, az elsőfokú bíróság által túlnyomórészt nem értékelt enyhítő körülmények folytán indokolt a kiszabott büntetés enyhítése, önmagában végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása sem mutatkozik szükségesnek, utóbbi alkalmazása esetén annak mértéke azonban feltétlenül eltúlzott, aránytalan a fennálló tárgyi és alanyi körülményekkel, ezért a védelmi álláspont azt minimális időtartamban kérte meghatározni elsődleges fellebbezési kérelmének elutasítása esetén.

III.r. vádlott védője is fenntartotta az enyhítésre irányuló fellebbezésüket. Álláspontja szerint rendkívül alapos bizonyítási eljárás lefolytatásának eredményeképpen a törvényszék megalapozott tényállást is állapított meg, ugyanakkor számtalan enyhítő körülményre a büntetés kiszabása során nem volt figyelemmel. Feltétlenül ilyenként kell értékelni a vádlott ténybeli beismerő vallomását, az adatok alapján őszintének minősíthető megbánását, azt a körülményt, hogy az elkövetéskor fiatal felnőtt korú volt, a megállapított személyiségzavarának mértékét és kihatásait, az adott körülmények között jelentős időmúlást, amelynek enyhítő hatását csak csekélyebb mértékben mérsékli, hogy az eljárás részben az ő magatartása miatt is elhúzódott. Fentiek mellett objektív enyhítő körülmény, hogy a cselekmény folytán előálló életveszélyes állapot csak közvetett jelleggel állt fenn, nem volt szükség azonnali életmentő beavatkozásra.

A súlyosítóakat jelentős mértékben meghaladó számú és nyomatékú enyhítő körülményre figyelemmel a törvényi büntetési tétel minimumához közeli tartamban kérte védencével szemben a büntetés mértékének megállapítását.

A másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartva annak az álláspontjának adott hangot, hogy a tárgybeli bántalmazás jellegére, annak többek által kitartó szándékkal és rendkívüli durvasággal történő véghezvitelére figyelemmel az elsőfokú bíróság kifejezetten méltányos büntetéseket szabott ki a terheltekkel szemben, a büntetési tétel 2-től 8 évig terjed, a középérték 5 év, az első fokon alkalmazott szankció ezt jelentősen alulmúlja, a törvényszék minden lehetséges enyhítő körülményt figyelembe vett a konkrét büntetési tartamok megállapításánál.

I.r. vádlott valóban büntetlen előéletűnek minősül, ugyanakkor az ezen cselekményt követően tanúsított magatartása sem arra mutat, hogy utóbb fedhetetlen életmódot élt volna, erre tekintettel a büntetlen előéletnek csekély az enyhítő nyomatéka. Az időmúlás ugyan jelentős, meg sem közelíti azonban a büntethetőség felső határát. A személyiségzavar csak abban az esetben van hatással a büntetés kiszabására, amennyiben kóros elmeállapotot vált ki. A cselekmények utólagos szóbeli megbánása a terheltek által magától értetődően alkalmazott eszköz, amennyiben azonban - mint jelen esetben is - nem követik ezt alátámasztó tettek, akkor érdemleges enyhítő hatás ennek nem tulajdonítható. A bekövetkezett életveszély közvetett jellege valóban objektív jellegű enyhítő körülménynek minősíthető az ügyészi álláspont szerint.

Fenntartva az írásbeli átiratában foglaltakat a tényállás részbeni megalapozatlanságára, illetőleg a III.r. vádlott esetében alkalmazandó jogszabály kiválasztásának szempontjaira és az elsőfokú bíróság által vétett elírás korrigálására vonatkozóan, rámutatott arra, megítélése

szerint egyetlen körülmény sem indokolja, hogy a terheltekkel szemben az első fokon kiszabott büntetés enyhítésre kerüljön.

Utolsó szó jogán tett nyilatkozataikban a terheltek védőikhez csatlakozva az elkövetett cselekményben való részvételük miatt a megbánásuknak adtak hangot, kifejezték a társadalomba való visszailleszkedési szándékukat, és nyilatkoztak a személyi körülményeik változásáról.

Az ítélet tábla a kiszabott büntetések enyhítésére irányuló védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak, ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség álláspontja túlnyomórészt megalapozott.

Az ítélet tábla a rendelkezésre álló iratok felülvizsgálata során a bejelentett fellebbezésekre tekintettel a Be. 349.§ (1) bekezdése szerint a jogorvoslattal érintett vádlottak vonatkozásában a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes körűen felülbírált.

A fentiek során nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy megalapozottsági hibát, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna, így az érdemben felülbíráhatóvá vált a IV.r. vádlottat felmentő ítéleti rendelkezés kivételével, amely fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett.

A felülbírálat során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett, megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást, az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, tartalmukat értékelte. Ennek során rendelkezésre álltak a vádlottak részben önmagukat is terhelő beismerő vallomásai, **sértett** tanúnyilatkozatai, **1. tanú** eljárás során tett előadásai. A bizonyítás anyagát képezték a sértett sérüléseivel kapcsolatos igazságügyi orvos-szakértői vélemény audiológus szakkonzultáns bevonásával tett megállapításai, az igazságügyi pszichiáter szakértői vizsgálatok eredményei, továbbá az egyéb okirati bizonyítékok, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv adatai, a bűnjeljegyzékek és a rendőri jelentések tartalma, az érintett terheltek őrizetbe vételével kapcsolatos ingóságeltár adatai.

Ezeket a bizonyítékokat az első fokon eljáró bíróság egyenként és összességében is megvizsgálta, a bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége során részletesen elemezte a terheltek büntetőjogi felelősséget részben elismerő, részben azt tagadó, egymásnak több ponton is ellentmondó vallomásait, ezeket egymással összevetette és megfelelően értékelte. Nem tévedett, amikor a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével **I.r. vádlott** tárgyalási szakra megváltoztatott tartalmú vallomásait, illetőleg **IV.r. vádlott** utóbbiakat alátámasztó, következetes védekezését tekintette irányadónak az ítéleti tényállás megállapítása során. Jóllehet I-III.r. vádlottak a büntetőeljárás folyamán kisebb-nagyobb mértékben módosították védekezésük irányát, önmagában azonban ezek a változtatások **II.r. vádlott** esetében olyan természetűek voltak, amelyek aggályossá tették a szavahihetőségét, ezzel szemben a rendelkezésre álló körülmények értékelésével a törvényszék okszerűen fogadta el I.r. vádlott vallomásának pontosításával összefüggő magyarázatát. A bíróság részletesen és meggyőzően indokolta tehát, mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján fogadta el alapvetően az I.r. és IV.r. terheltek beismerésében, illetőleg védekezésében foglaltakat, illetőleg annak is okát adta, hogy a II-III.r. vádlotti vallomásoknak az eljárás

során beszerzett egyéb, hitelt érdemlő bizonyítékok által egyértelműen cáfolt részét mennyiben és milyen okokból vetette el. Ugyanakkor - az adott tanúvallomás tartalmának részletes számbavétele mellett - elmulasztotta a sértetti előadások lényegét a vádlotti védekezések tartalmával összevetni, az ezzel összefüggő mérlegelő tevékenység eredményeképpen is az állapítható meg azonban, hogy az I.r. vádlott által megfogalmazott vagyoni követelés jogcímének mibenlétével, annak jellegével vagy esetlegesen hiányával összefüggésben a sértett által az eljárás különböző szakaszaiban lényeges eltérésekkel előadott verziók okán egyrészt valóban nem lehet minden kétséget kizáró módon megállapítani, hogy a terhelti bántalmazás a sértettel szemben a korábbi fennálló adóssága rendezése érdekében, annak kikényszerítése céljából történt, sem pedig azon következtetés levonására nincs megfelelő alap, hogy a kifejtett bántalmazásra és testi sértésre már az eleve fennálló jogtalan eltulajdonítási szándékra tekintettel, rablási célzattal került volna sor. Utóbbival összefüggésben azonban az elsőfokú ítélet ténybeli indokolásából, a 19. oldal 2. bekezdéséből az elsőfokú bíróság pusztán hipotetikus, bizonyított ténybeli alapot nélkülöző következtetéseként mellőzni kellett az azzal kapcsolatos konklúziót, hogy a vádlotti magatartás sokkal inkább egyfajta retorzióként szolgálhatott.

A logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított tényállás összhangban áll a döntő mértékben okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így túlnyomórészt a felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma alapján az alábbi tekintetben szorul kiegészítésre a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával:

Az ítélet tábla II. számú tényállási pontként az elsőfokú ítélet tényállásába emeli a Győri Városi Bíróság Fk.1718/2009/10. számú ítéletének tényállását, így küszöbölve ki az első fokon eljáró bíróság által megállapított ítéleti tényállás III.r. vádlott vonatkozásában fennálló megalapozatlanságát, alapvető hiányosságát, ugyanis III.r. vádlott próbára bocsátással érintett korábbi ügyének jelen eljáráshoz történt egyesítése, illetőleg a próbára bocsátással kapcsolatos rendelkezés elsőfokú ítéletben történt hatályon kívül helyezése és a próbára bocsátás megszüntetése ellenére a fellebbezéssel támadott elsőfokú határozat nem tartalmazza a korábbi, próbára bocsátást elrendelő ítélet tényállását.

A Győri Városi Bíróság 2011. február 14. napján kelt és jogerőre emelkedett Fk.1718/2009/10. számú ítéletének tényállása szerint **fk.III.r. vádlottat** 2009. február 17. napján a Kapuvári Rendőrkapitányságon a 43/2009. bü. számon kábítószerrel visszaélés bűntette miatt indult ügyben tanúként hallgatták ki. A terhelt a hamis tanúzás és a hamis vád törvényes következményeire történt figyelmeztetést követően azt állította, hogy 2009. február 17. napján 14 óra körüli időben **K.B.** k.-i lakostól egy adag, alufóliába csavart, szárított marihuánát kapott.

A vádlott ugyanezen a napon folytatólagos tanú kihallgatása során már azt állította, hogy a kábítószer nem **K.B.-től** kapta, hanem **sértett** k.-i lakostól vásárolta 2.000 Ft-ért.

A vádlott 2009. augusztus 4. napján történt folytatólagos gyanúsított ki hallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a kábítószer a **K.**, ...-i parkban találta, így korábban **K.B.-t** és **sértettet** alaptalanul vádolta meg kábítószerrel visszaélés vétségével.

A fentiek szerinti kiegészítéssel az ítéleti tényállás már teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A megalapozott tényállás alapján az első fokon eljáró bíróság túlnyomórészt helyesen vont következtetést I-III.r. vádlottak bűnösségére, a 2012. évi C. tv. rendelkezéseit tekintve nagyjából helytálló a vádlottak terhére rótt bűncselekmények megnevezése, jogi minősítése és az ahhoz fűzött indokolás is.

Eltérő indokok alapján ugyan, de az ítélet tábla egyetértett a Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglalt azon jogi állásponttal, miszerint az első fokon eljáró bíróság hibát vétett III.r. vádlott vonatkozásában az alkalmazandó jogszabály kérdésében.

Tény, hogy a próbára bocsátással érintett bűncselekmény tekintetében az utóbb büntetést kiszabó bíróságot a korábbi ítéletben megállapított tényállás, bűnösségre levont következtetés és jogi minősítés is köti, az ítélt dolognak minősül, ez azonban ténylegesen nem jelenti azt, hogy utóbbtól, azaz a próbára bocsátással érintett bűncselekmény tekintetében az intézkedés alkalmazásakor megállapított jogi minősítéstől függően a büntetés kiszabásakor alkalmazandó jogszabály is determinált lenne. Helytállóan mutatott rá a fellebbviteli főügyészségi álláspont arra, hogy az első fokon eljáró bíróság által is alkalmazott utóbbi megoldás azzal az eredménnyel jár, hogy III.r. vádlott terhére rótt nagyobb tárgyi súlyú bűncselekmény miatt is a rá nézve súlyosabb, elkövetéskori jogszabályokat kell alkalmazni.

Ugyanakkor - a fellebbviteli főügyészségi okfejtéstől eltérően - a jogerős ítéleti minősítés a rendkívüli perorvoslatok esetét leszámítva semmiképpen, még a törvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezései alapján sem módosítható utólag. Miután pedig a próbára bocsátás megszüntetését és az érintett rendelkezés hatályon kívül helyezését kimondó eljárásban a bűnösség ismételt kimondására nem kerülhet sor, pusztán csak büntetést kell kiszabni a próbára bocsátással elbírált cselekmény miatt is, ezért a minősítés kötelező érintetlenül hagyása ilyen esetben nem eredményezi az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos büntető jogszabályok tiltott, ún. kombinatív alkalmazását sem (Kúria Bfv.III.82/2015/9. számú határozata).

Utóbbiakra figyelemmel nem helytálló tehát sem az elsőfokú bíróság azon álláspontja, miszerint III.r. vádlott tekintetében a korábbi próbára bocsátással érintett bűncselekmény utólagos kötelező elbírálásának tényére figyelemmel a cselekmény elkövetésekor hatályban lévő büntetőtörvény formájában determinált az alkalmazandó jogszabály kiválasztása (azaz az egyéb bűncselekménye, az életveszélyt okozó testi sértés vonatkozásában is az 1978. évi IV. tv. rendelkezéseit kell alkalmazni), sem pedig az a fellebbviteli főügyészségi okfejtés, miszerint III.r. terhelt vonatkozásában minden tekintetben a hatályos Btk.-t alkalmazva a próbára bocsátással érintett 2 rb hamis vád büntetettét a 2012. évi C. tv. rendelkezései szerint kell minősíteni.

A másodfokú felülbírálat során megállapíthatóvá vált az iratok tartalma alapján az is, hogy III.r. vádlott tekintetében a próbára bocsátással érintett és az újabb büntetőügyének

egyesítése a Be. 265.§ (2) bekezdése alapján kötelező volt, helytállóan került sor az esetben a próbára bocsátással kapcsolatos rendelkezés hatályon kívül helyezésére és a próbára bocsátás megszüntetésére is, az elsőfokú bíróság ítélete azonban megalapozatlan, a megállapított tényállás hiányos volt, a próbára bocsátást elrendelő határozatban megállapított tényállást nem tartalmazta. A próbára bocsátott ügyeinek elsőfokú eljárásban történt egyesítése azonban lehetővé tette a megalapozatlanság kiküszöbölését azzal, hogy az ítélőtábla az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazása útján a tényállást a próbára bocsátást elrendelő határozatban megállapított tényállással kiegészítette. A korábbi ítélkezési gyakorlat értelmében ilyen esetekben a próbára bocsátott cselekményeinek együttes felülbírálatát a Be. 354.§-ában meghatározott súlyosítási tilalom megakadályozta, ezért a másodfokú bíróság részéről az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének és az ügyek együttes elbírálására vonatkozó iránymutatásnak volt helye, kivéve, amennyiben a másodfokú bíróság a Be. 377.§-a alapján lehetőséget látott a próbára bocsátást elrendelő határozat hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére.

A kapcsolatos ítélkezési gyakorlat megváltozására figyelemmel azonban a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában ugyan súlyosításnak jelenleg sincs helye, az alkalmazott joghátrány helybenhagyására vagy enyhítésére viszont sor kerülhet; amennyiben pedig a másodfokú bíróság úgy ítéli meg, hogy a tényállás fentiek szerinti megalapozatlansága lényeges hatással volt a büntetés kiszabására, mert súlyosabb joghátrány alkalmazásának lenne helye, úgy a Be. 375.§ (1) bekezdés és 376.§ (1) bekezdése alapján dönthet a hatályon kívül helyezés és az együttes elbírálással történő iránymutatás mellett is. Miután azonban az ítélőtábla álláspontja szerint a fennálló megalapozatlanság nem volt lényeges hatással a joghátrány alkalmazására, súlyosabb szankció alkalmazása nevezett terhelttel szemben sem indokolt, a megalapozatlanság fentiek szerinti kiküszöbölésével orvosolta a törvényszék által vétett hibát (Legfelsőbb Bíróság Bk. 54. számú vélemény).

A másodfokú felülbírálat során az ítélőtábla arra is figyelemmel volt, hogy annak a bűncselekménynek a büntethetősége, amely miatt a III.r. vádlottal szemben korábban a próbára bocsátást elrendelték, a másodfokú elbírálás idejére sem évült el, az elrendelő határozat az adott bűncselekmény büntethetőségének elévülését félbeszakította, a próbaidő 1 év 6 havi tartama az elévülés határidejébe nem számít be, a próbaidő elteltével az elévülési határidő 2012. augusztus 14. napjával újra elkezdődött, és azt az ügyben eljáró hatóságoknak, illetőleg bíróságnak a jelen ügyben a nevezett terhelttel szemben foganatosított büntetőeljárási cselekményei is mind megszakították. Utóbbira figyelemmel a büntethetőség esetleges elévülése sem képezhetne akadályát III.r. vádlott próbára bocsátással érintett bűncselekménye miatti felelősségre vonásának, konkrétan emiatt is vele szemben büntetés kiszabásának.

Az ítélőtábla a testi sértési, illetőleg a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény megvalósítása tekintetében a bűnösségre vont alapos következtetéssel és a jogi minősítéssel túlnyomórészt egyetértett, észlelte azonban, hogy az I.r. és II.r. vádlottak terhére megállapított kifosztás büntette vonatkozásában a törvényszék az ítélet rendelkező részében társtettesi elkövetői alakzatot tüntetett fel, a határozat jogi indokolási részében azonban az önálló tettesként történt elkövetés mellett érvelt. Figyelemmel arra, hogy a társtettesi elkövetés egyik alapeleme, a szándékos bűncselekmény törvényi tényállásának közösen, egymás tevékenysége tudatában történt elkövetése jelen ügyben minden kétséget kizáró módon nem

állapítható meg, a másodfokú bíróság mellőzni rendelte a társtetteségre történő utalást a rendelkező részből. Figyelemmel arra, hogy az elbíráláskor hatályos jogszabály, a 2012. évi C. tv. rendelkezései a feltételes szabadsággal kapcsolatos szabályozásra figyelemmel a terheltekkel szemben kedvezőbb elbírálást biztosítanak, és ez hangsúlyozottan igaz **III.r. vádlott** esetében is, az ítéletábra a jelenleg hatályos Büntetőtörvénykönyv rendelkezései alkalmazásával az első fokon eljáró bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatva a III.r. vádlott terhére megállapított testi sértési cselekmény jogi minősítésével kapcsolatos rendelkezéseket a fentiek szerint módosította, pontosítva a korábbi próbára bocsátással érintett bűncselekmény megnevezését, egyúttal a hatályos Btk. 38.§ (2) bekezdés a/ pontja alapján megállapította, hogy az érintett vádlott legkorábban a szabadságvesztés-büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A büntetés kiszabás törvényességének felülvizsgálata körében a másodfokon eljáró bíróság is figyelemmel volt a törvényszék által helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, előbbieket sorában azonban figyelemmel kellett lenni mindhárom vádlott tekintetében a fiatal felnőtt korukra, az időmúlásra, II.r. vádlott vonatkozásában a kiskorú gyermekek eltartásáról való gondoskodásra, ugyanakkor a súlyosító körülmények sorából mint megalapozatlan megállapítást mellőzni kellett I.r. vádlott vonatkozásában a büntetőeljárás hatálya alatt történő bűnelkövetést. Utóbbi korrekciók ellenére megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankciórendszer összességében hatékonyan szolgálja a speciál prevenció elve mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, az arányosnak minősíthető a terheltek személyiségében rejlő társadalomra veszélyességgel, a megvalósított bűncselekmények nagy tárgyi súlyával, és alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától való visszatartására is. Fentiekben túlmenően az ítéletábra nem észlelt olyan jelentős nyomatékú enyhítő körülményt, amely alapjául szolgálhatott volna a védelmi fellebbezési indítványoknak megfelelően az egyes vádlottakkal szemben kiszabott büntetések enyhítésének.

Az elsőfokú ítélet egyebekben törvényes rendelkezéseit a másodfokú bíróság a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében helyben hagyta azzal, hogy a Legfelsőbb Bíróság 61. számú Bk. véleményében foglaltak alapján az elsőfokú ítélet rendelkező részéből mellőzte a bűncselekmények rendbeliségére történő utalást, a testi sértéssel kapcsolatos cselekmény megnevezését megfelelően korrigálta, és pontosította a terheltek személyazonosító igazolványának számát is.

Az ítéletábra a Be. 381.§ (1) bekezdése alkalmazásával állapította meg a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költség összegét, és rendelkezett annak viseléséről is.

Győr, 2015. szeptember 24. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk. .Németh Balázs sk. .Élő András sk.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék B.160/2013/64. számú ítéletének meg nem változtatott része **I.r., II.r. és III.r. vádlott** vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2015. szeptember 24. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: